

Mercè, una abraçada ben forta

A vegades un no sap si les paraules li serviran de gaire, a vegades sembla que el silenci sigui més propici per expressar sentiments inefables. Sovint, en

situacions extremes i absurdes, només tens ganes d'arrençar a córrer i deixar que la ràbia s'esbravi, que es dilueixi amb les teves llàgrimes. Però ara voldria que les meves paraules sí fossin útils, molt útils: desitjaria que tinguessin el ressò d'un crit, la contundència d'una tempesta i, també, l'afecte que la Mercè es mereix.

Rarament es pot abastar tot el que se sent quan es perd algú que aprecies, que no podràs deixar d'enyorar i que, sobretot, t'estimes. La Mercè tenia totes aquestes virtuts, tenia el do de fer-se apreciar, de fer-se estimar i, ara que no la tenim, sabem com la trobarem a faltar. La recordo, i la recordaré sempre, amb aquella força i decisió que la caracteritzava, perquè era una dona valenta que mai no es deixava vèncer. La seva porta sempre estava oberta a tothom i aconseguia que et sentissis segur al seu costat. Durant les múltiples vegades que vaig estar amb ella i la seva família, sempre em vaig sentir com a casa, em vaig sentir estimat i valorat,

com si fos un més de la família. Però hi havia una cosa de la Mercè que em captivava especialment: era l'eterna joventut que l'envoltava, era una persona amb un esperit jove, amb l'empenta i la vitalitat d'una noia de vint anys. Li agradava la gresca, li encantava fer broma i gaudia d'un extraordinari sentit de l'humor, sempre estava disposada a arrencar-te una rialla.

Avui, malgrat la seva trista absència, m'agradaria continuar somrient perquè sé que és el que ella voldria i el que de debò la faria feliç. Ella, que sempre es va desviure per fer contents els altres, seguirà present cada cop que ens reunim, cada cop que xerrem i riem. Per molt que passi el temps, la Mercè estarà entre nosaltres, perquè els que l'estimàvem en guardarem un record inesborrable i perquè la gent com ella, amb personalitat i tendresa, mai no se'n va del tot. Mercè, una abraçada ben forta.

MIQUEL MARTÍN I SERRA

El poble de Begur per Europa de l'est i de l'oest

D'aquest poble de Begur, en surt cada setmana un begurenc per viatjar arreu d'Europa amb un tràiler. Aquest begurenc és en Rafael Vargas, i la seva passió pels camions ja li prové de casa seva, ja que porten una petita empresa de transports.

Un bon dia, en Rafael, coincidint amb les seves vacances, va decidir acompanyar el seu cosí Paquito, també de Begur i camioner, a un viatge per l'estranger. I va ser en aquest viatge on se li va despertar la vena de l'aventura, des de llavors porta un bon grapat de quilòmetres per un munt de països. Quan torna de cada viatge, sempre té alguna història per explicar als seus amics. Jo mateix he pogut viure amb ell moments molt tensos en les fronteres dels països de l'Est, com Polònia i Txecoslovàquia, quan l'he acompanyat.

El meu amic estima tant Begur, que s'ha fet fer el logotip de Begur en gros i el porta al capdavant del camió, i adhesius del poble a cada porta. Si amb això no n'hi hagués prou, té cinc samarretes de Begur, una per cada dia de la setmana laboral.

És estrany el viatge en què no es troba algú que no hagi sentit anomenar el nom de Begur o que no hi hagi estat;

fins i tot ha arribat a repartir programes d'estiu a gent que n'hi ha demanat.

Hi ha un cas curiós, i és que en un viatge a Polònia, justament a l'entrada de Varsòvia, hi havia un carrer restringit per camions de més de deu tones i la policia el volia denunciar, però un dels policies va veure el logotip de Begur i va començar a xerrar amb en Rafael. Li va dir que estiujava a Lloret de Mar, però que coneixia Begur, i finalment li va perdonar la multa gràcies als programes i les enganxines de Begur.

Els viatges que recorda amb més passió són els que va fer a Hèlsinki (Finlàndia), tres a Bielorrússia i tres a Istanbul (Turquia).

Una anècdota molt bona va ser la que li va succeir en un viatge a la República Txeca, quan precisament jo anava amb ell de company de viatge (corresponent a la fotografia que podeu veure en aquest "Es Pedris Llarg"). Ens trobàvem al pàrquing de la frontera txeca amb Alemanya, concretament al pas fronterer de Rozvadov, aturats per preparar els papers de la duana, i estàvem dins el camió xerrant i rient quan de cop i volta vam sentir una música del nostre país que provenia del camió del costat. Vam abaixar el vidre de la finestra i vam començar a parlar amb ell, que era un

ciudadà alemany de Mannheim, també camioner. En veure el logotip de Begur, va dir que feia deu anys que venia a estiujejar a Sant Antoni de Calonge, però que no es perdia cap dimecres de mercat a Begur. De tan content que es va posar, en saber que en Rafael i jo érem de Begur, va treure cervesa alemanya i vam sopar tots tres junts. I qui va fer el sopar? Doncs en Rafael, que cuina molt bé. A més, el seu camió és com un supermercat ambulat, perquè a l'estranger no se sap mai el que es menja.

Cal destacar que en aquest tipus de feina hi ha un munt d'històries per relatar, però en aquest article s'ha reflectit la vida diària d'un begurenc que porta amb satisfacció el nom d'un poble del Baix Empordà al capdavant del seu camió.

ÀNGEL AGUILERA HUERTAS